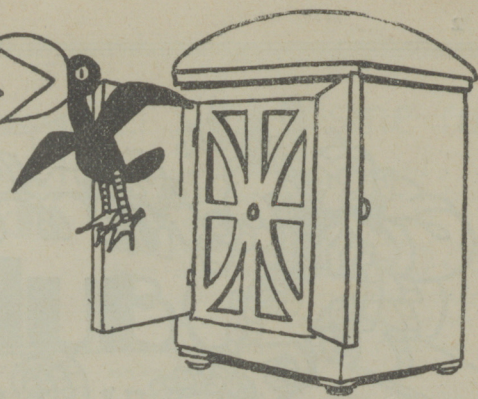

La Llanterna sonora

Any I - Núm. 1

Barcelona, 31 d'octubre de 1931 * Oficines: Laetana, 13, 3.ª, 2.^a

Preu: 20 cèntims

PRESENTACIO

NOSALTRES.—(Avançant cap al quiosc i saludant.) Ja som aquí! Saludem a la premsa, a les empreses, al públic en general...

FUTUR LECTOR.—Què tal? Estan animadets?

NOSALTRES.—Sí, home...

FUTUR LECTOR.—Celebro... Vaja... De manera que vostès han vingut a omplir un buit que de temps es deixava sentir?

NOSALTRES.—(Baixant els ulls, avergonyits.) Sí, senyor... I de passada... FUTUR LECTOR.—I de passada cantar les veritats, desemmascarant les empreses que enganyen el públic...

NOSALTRES.—Sí no fos pels anuncis...

FUTUR LECTOR.—Es cert. Me'n faig càrrec. Avui les revistes no poden viure si no tenen anuncis. Ja sé què cosa és.

Jo també he estat editor.

NOSALTRES.—No ens sorprèn.

FUTUR LECTOR.—Feia una revista dedicada a les bèsties del Parc, que es deia *El eco de los animales*.

NOSALTRES.—I què?

FUTUR LECTOR.—En tirava cinc exemplars, però s'hi anunciaven tots els venedors de carns mortes, de pinsos, de blat de moro, etc. Tenia un subscriptor...

Un pobre domador que un dia es vengué un cangur a la col·lecció i l'enyorava.

NOSALTRES.—Nosaltres pensem tirar cent mil exemplars. Clar que n'hi haurà algun de repetit...

FUTUR LECTOR.—Tiraran amb velògraf? Els hi recomano. Es molt senzill i no es depèn de la C. N. T.

NOSALTRES.—Sí, senyor, sí. Els consells dels lectors són ordres, perquè nosaltres depenem de vostès.

FUTUR LECTOR.—Doncs a sirgar dret. I sobretot no ens enganyin. Quan veig un film dolent no ens surtin amb el «decoupage» i els primers plans. Ja som una mica grandets, sap?

NOSALTRES.—Abans de mentir, si és precis plegarem!

FUTUR LECTOR.—Comptin amb mi, doncs!

NOSALTRES.—Fins al quiosc?

FUTUR LECTOR.—Fins al quiosc!

ESDEVENIMENT EN PERSPECTIVA

Stan Laurel i Oliver Hardy, preparen una nova pel·lícula sensacional, farcida de trucs tots nous de trinca i totalment parlada en espanyol

El famós Hal Roach, que s'ha fet un prestigi dirigint les pel·lícules còmiques de la parella Laurel-Hardy, ens va dir:

—Vols una gran notícia? Sé una cosa sensacional, que si la poguessis publicar en el primer número de LA LLANTERNA SONORA t'apuntaries un èxit sense precedents i s'exhauriria l'edició.

—Vinga aquesta notícia.

—Estem preparant una nova pel·lícula que farà sensació, a base dels meus dos *poulains* predilectes Stan Laurel i Oliver Hardy. L'argument no té cap mica d'importància. La meua parella de còmics s'imposen pels trucs, i com que tota la seva anomenada se l'han guanyada fent animalades, jo només em preocupo de què els trucs es succeeixin l'un darrera l'altre i que tinguin el màxim de gràcia. I en aquesta nova pel·lícula els hi encaixonarem a dotzenes.

—Sí, és així, deixem que et felicitin per endavant. T'apuntaràs un nou èxit. I a propòsit: no em pots avançar el títol?

—No l'he pensat encara, però t'explicaré quatre o cinc trucs dels més diver-

tits, i així seràs el primer que podràs parlar-ne.

—Va.

—He descobert una cosa nova, que em penso que farà sensació. I és que l'Stan Laurel es farà un tip de plorar i de somicar, d'un cap de pel·lícula a l'altre. Després tindrà molt d'èxit una escena que no s'ha filmat mai, en la qual Laurel i Hardy ensabonaran una cabra, i això els donarà motiu per remullar-se com uns xops l'un a l'altre, amb unes quantes galledes d'aigua.

—Molt interessant, molt.

—A més, hi ha un altre truc formidable de debò. Però aquest m'estimaria més no explicar-te'l, perquè com que és tan nou i tan original, podria ésser que algun director, envejós de la meua popularitat i dels meus èxits, em guanyés per mà i l'apliqués en alguna pel·lícula d'alguns vulgars imitadors de la meua inimitable parella.

—Me'l pots confiar sense por, que no l'explicaré a ningú.

—Éssent així, te l'explico. Veuràs que Laurel i Hardy, ficats en un gran bassal, es tiraran grapats de fang a la cara, i s'embutiran el vestit d'una manera que ni a casa seva no els coneixerien.

—Formidable!

—A més, faran «mor-s» a la senyora. Tot sovint cauran, i es canviaran els «hongsos». També es barallaran cada dos per tres, i es donaran puntades de peu a la canyella, s'aixafaran un ull de poll, es faran ganyotes, etc.

—Definitiu, noi, definitiu.

—I espera't, que m'he guardat la gran sorpresa per l'últim.

—Digues, digues. Sóc tot orelles. De què es tracta?

—De què la pel·lícula serà totalment parlada en espanyol. El parlen millor que l'Alcalà-Zamora i en Melquíades Alvarez.

—Vols dir que no es coneixerà gens que no són del país?

—Gens ni mica. Perquè te'n puguis fer càrrec, et recitaré un trosset de diàleg. L'Stan Laurel exclama: «Kamadis-sa!», i l'Oliver Hardy li contesta: «Ka ta has fijao am la bigotera?», i l'Stan Laurel respon: «Oh, yes, mai fijao y mi gostar mocho». Què et sembla?

—Fantàstic. L'èxit està assegurat. Et felicito. L'enhorabona.

—Gràcies. I perdona que no t'expliqui més trucs. Ja te'n fas càrrec, oi? Si xerrava gaire més, ja t'hauria explicat tot l'argument.

—Sí, sí, me'n faig càrrec, me'n faig càrrec. Molt agraït per la teua atenció. Això em permetrà ésser el primer de donar aquesta notícia tan interessantíssima. Et prometo que recomanaré a tots els lectors de LA LLANTERNA SONORA que no s'ho deixin perdre i que es comencin a preparar per disfrutar de valent el dia de l'estrena.

GEORGE K. AKTUS

Història d'uns amors romàntics

Un repòrter de Hollywood, que no sap què inventar-se que els seus llegidors no ho sàpiguin, escriu la notícia següent:

«John Gilbert és un fervent entusiasta de la gimnàsia sueca. Cada matí, abans d'ingressar a l'estudi, hi dedica una hora i mitja.»

La mateixa notícia servida per un diari berlinès als seus llegidors:

«John Gilbert té un deliri per la sueca. Ho comprenem.»

Un redactor cinematogràfic londinec, que ha llegit la notícia al diari berlinès, la tradueix, amb lleugeres modificacions, per a la seva secció:

«A Berlin es parla amb insistència de John Gilbert i una sueca. Els nostres llegidors són prou intel·ligents per a fer-ne adients comentaris.»

Un hebdomadaire parisenc cuita a somriure-hi per sota el nas amb la següent llegenda:

«Novament l'eterna comèdia entre Gilbert i Greta Garbo. Es que els amors entre els dos genials intèrprets de «El dimoni i la carn» seran, finalment, alguna cosa més que una desfiliada de paradoxes sentimentals? Tanmateix, Madame Greta Garbo frueix massa amb el desconcert de la Premsa cinematogràfica mundial!...»

Mot de la fin. A «La Vanguardia» tan conservadors!—s'han llençat al carrer. A la secció de *bavardage* cinematogràfic apareix una notícia sensacional, més llegida que els articles de «Gaziel» i tan comentada com les cèlebres esqueles de mitja pàgina:

«John Gilbert i Greta Garbo tornen a ésser grans amics i ja pot donar-se com seguit el seu pròxim enllaç, que no cal dir produirà un enrenou cinematogràfic dels més sensacionals.

El millor xampany és el de la Vidua Dolcet, etiqueta color blau cel.»

(Segueixen els anuncis.)

“Le Million” de René Clair — un film que ha fet molta tropa — l'expliquen aquests ninots — i els versos que van a sota.

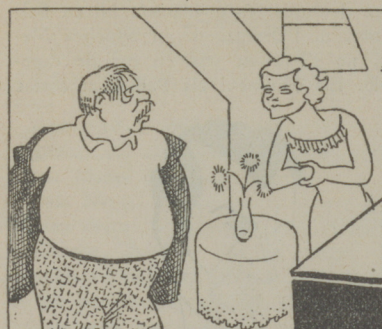
En Michel, pintor de quadros que es venen prò que no es compren, té uns creditors que el vigilen i quan el veuen l'esbronquen.

Fins que un dia en el diari veu un dècim premiat: En Michel és milionari! La misèria s'ha acabat!

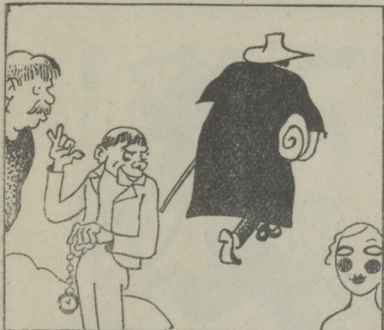
I mentrestant Tulipan, que és un lladregot molt viu, s'amaga, anant pels terrats, a casa de Beatriu.

La promesa d'en Michel, un àngel com no n'hi han, deixa el gec del seu promès al perseguit Tulipan.

Quan el tenor Sopraneli veu el gec de Tulipan, el vol, prò s'esvera en veure uns maniquis apuntant.

Sopraneli compra el gec i se'n va tan engrescat que no veu que amb mà de mestre el rellotge li han birlat.

Beatriu és dansarina i l'envien a cercar perquè els hi doni el «veston» o els digui on el va desar.

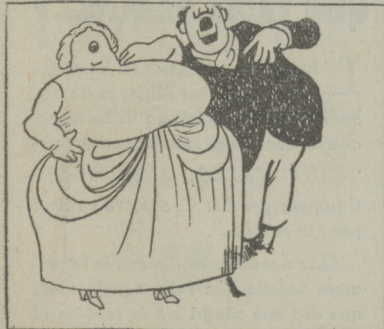
Ignorant que a la butxaca hi ha el dècim premiat, en Sopraneli es prepara per estrenar el gec comprat.

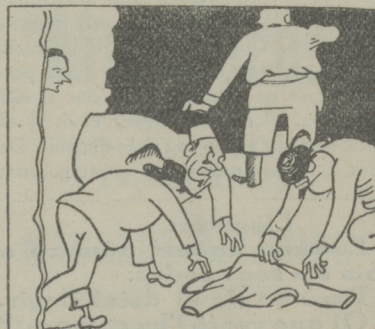
I darrera d'aquell gec que tothom vol adquirir, puja el teló del teatre i no se sent ni un sospir.

Michel i Beatriu es posen en un lloc arrecerat, i mentre els divos s'engresquen ells festegen d'amagat.

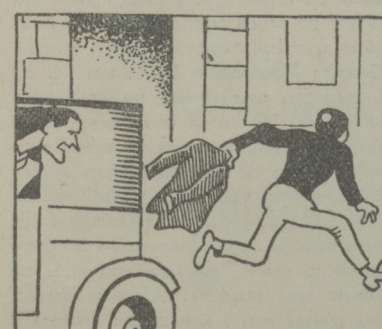
Tots amb la mateixa dèria han posat setge al tenor, i aquest fa uns galls que esgarripen ignorant tot el complot.

Tots disfressats de comparses, amb un bigoti i un nas, estiren l'americana prò sense perdre el compàs.

Li han arrencat les mànigues, i quan Sopraneli ho veu fa un gall que sembla un gall d'indi i amb un xic més perd la veu.

El «veston» encara passa un parell de tràngols més, mentre els creditors s'esperen per cobrar a fi de mes.

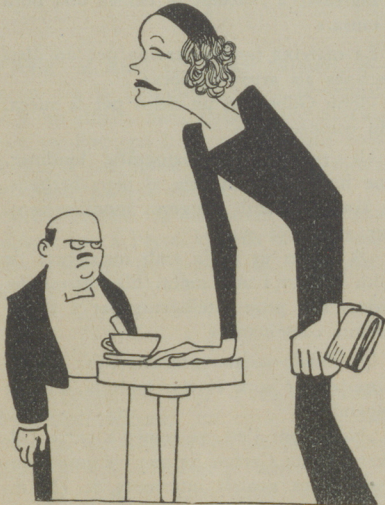
Per fi Tulipan arriba portant el gec i el bitllet; tothom brinda, tothom crida, i en Michel riu satisfet.

TIVOLI

Perquè no podia pagar l'import d'un cafè i un briox, la Greta Garbo va estar a punt d'anar a la presó, i gràcies a que en Montgomery portava seixanta cèntims, INSPIRACIÓN no va acabar tràgicament,

Pel que vàrem veure al «Tivoli» la nit de l'estrena de *Inspiración*, els americans no perdonen res a ningú. A la pobre Ivonne un cambrer volia fer-la

detenir per seixanta cèntims. Ara imaginin-vostès el que hauria succeït si en lloc de no poder pagar un cafè i un briox arriba a quedar a deure uns «emparedados» de pernil. De segur que l'haurien afusellat allà mateix. Pobre Ivonne!

ne! En aquest món no es pot ésser pobre per cap diner. *Ivonne es bonne, si la bossa sonne.* I res més.

Ivonne, que ha estat la que ha inspirat les millors obres dels artistes de l'època, es troba a punt d'anar a la presó perquè no pot pagar un cafè i un briox. Una dona que ha viatjat i ha tingut amants cèlebres, un dels quals ha estat a la presó però no és diputat, arriba un moment que ha d'admetre una finesa d'en Montgomery, un home d'el qual nosaltres no admetríem ni el b'n dia, perquè és més soca que en Gustavo Serena i fa cara de bètzol. Bromes a part, un duo d'amor en prosa anglesa que duri una hora i mitja, sempre és una proesa. Una proesa que nosaltres mai no ens penedirem d'haver-la resistit, per poder explicar-la als nostres fills.

—Una vegada el vostre pare va aguantar la capa, durant una hora i mitja, a la Greta Garbo i en Montgomery, i me'n vaig haver d'anar a dormir sense veure'ls casats.

I si els meus fills tenien curiositat de saber el que es deien, amb una regadora i un xerrac els faré la paròdia exacta.

Es clar que la fotografia estava molt bé, però nosaltres, com que ignoràvem que es tractés d'un concurs de fotografies, vàrem fer-hi un trist paper.

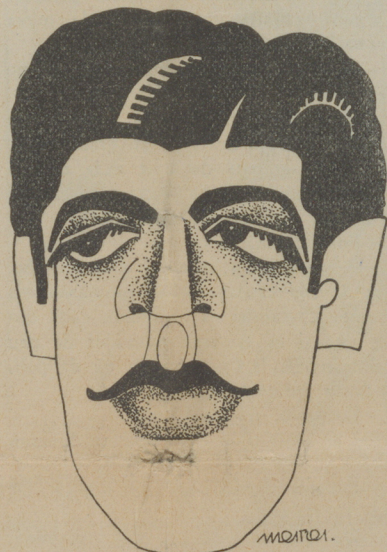
FANTASIO

Després de destroçar el cor de tres mil quatrecentes vint espectadores, en Mòjica s'ha retirat modestament.

Una pel·lícula de prínceps en un país tan democràtic com el nostre, semblava que no havia de tenir èxit. I ja ho han vist. En Mòjica i la seva producció «Hay que casar al príncipe» han resistit estoicament dues setmanes de comentaris per tots els gustos i de tots els colors.

No hem trobat ni un sol home que alabés aquesta pel·lícula, però en canvi vam assistir a l'agonia d'una senyora que —pobreta!— s'estava morint, i fins els darrers moments va estar demanant que la portessin a la sessió contínua del Fantasio, per poder veure dues vegades en una mateixa tarda el seu ídol predilecte.

En Mòjica, en aquesta llarga estada a la pantalla del cine de usted, señor conde, ha fet tants estralls entre el sexe femení que es pot donar per descomptat que si es decideix a presentar-se per di-

putat en les primeres eleccions que puguin votar les dones, té l'acta assegurada.

Aquesta vegada s'ha contentat amb ben poca cosa. Després de destroçar tres mil quatrecentes vint cors femenins, s'ha retirat modesta i discretament.

Passi-ho bé, senyor Mòjica.

FÈMINA

Per culpa d'en Wanenis, un «indio» pell-roja, que no és ni «indio ni pell-roja», l'Eddie Cantor passa una col·lecció de peripècies molt divertides que fan les delícies dels espectadors.

La protagonista estima boja a en Wanenis i en Wanenis estima boja a la protagonista. Però en Wanenis és indio, i el pare de la noia no els deixa casar.

El dia que la protagonista s'ha de casar amb el sheriff, arriba en Wanenis i, com és natural, no es pot celebrar el casament perquè la núvia fuig. Amb en Wanenis? No. Fuig amb l'Eddie Cantor, que és un nyicris que pateix vint-i-tantes malalties a l'hora, que té una infermera per ell tot sol, i que té una col·lecció imponent de despertadors perquè l'avisin exactament a l'hora que s'ha de prendre cada medicina.

Les peripècies que passen els fugitius amb la col·laboració de cow-boys sonoros, comparses disfressats de pell-roges, el senyor Morgan, el sheriff, la família del senyor Underwood, una col·lecció de girls i un Ford de la quinta de l'Espanero, donen lloc a un conjunt d'escenes còmiques i divertides que s'acaben quan l'Àguila Negra, que és el jefe dels pell-roges, confessa que Wanenis és un xicot blanc que ell va adoptar quan acabava de néixer, i que per tant es pot casar perfectament amb la filla del senyor Morgan, que és la protagonista.

L'Eddie Cantor treballa com els àngels, balla molt bé, té molta ombra i canta com els bons.

Les girls tenen uns tipets espantosos, i són la col·lecció de senyores més guapes del món.

La protagonista fa goig de debò, la música és molt bonica, i el tecnicolor és d'aquells que no fan gens de mal a la vista.

CATALUNYA

Mentre en Lon Chaney, disfressat de vell, fa de ventríloc per ensenyar de parlar uns lloros, un home disfressat d'orangutan sembla el pànic entre els selectes espectadors del «Catalunya».

El trio fantàstic està format per quatre persones. Un ventríloc disfressat de vella, un lilliputenc disfressat de criatura de bolquers, un manobre disfressat d'atleta i un home disfressat d'orangutan. El ventríloc disfressat de vella s'enamora d'una xicota que està enamorada d'un bon xicot. Mentre aquests amors fan el seu fet i creen estats d'ànim molt interessants, el lilliputenc obre la gàbia de la bèstia sonora, i l'home disfressat d'orangutan es menja el manobre disfressat d'atleta. Amb aquesta desgràcia el trio fantàstic queda reduït a cinc: el ventríloc, la noia, el promès de la noia, el cap de policia i un advocat. Ah! No! Sis! Ens oblidàvem el lilliputenc. Ja els hem advertit que era molt interessant.

Resulta que... a nosaltres ens agradaria saber el que va fer aquell home disfressat d'orangutan després de menjar-se el manobre disfressat d'atleta. Perquè això en la pel·lícula no es veu, i per dues cinquantes es podria veure. Si són exigències del «decoupage», callem.

En Lon Chaney, malaguanyat, hauria tingut un camp vastíssim amb el cinema sonor. La seva veu és tan potent com la de la Greta Garbo i la Marlene Dietrich.

I no parlem de l'home disfressat d'o-

rangutan, els bramuls del qual es podien comparar amb els sospirs de la Joan Crawford.

El film, eminentment zoològic, resulta interessant, i si algun dels lloros tingués

instints perversos i cometés assassinats pel seu compte, ja no seria apte per a persones nervioses.

Val més que no ho hagin volgut complicar, perquè amb el descrit ja n'hi ha per anar fent.

URQUINAONA

LO MEJOR ES REIR, l'incongruència totalment parlada en Muñoz Seca (que és un idioma que es portarà molt aquest hivern), de la qual n'és protagonista la Imperio Argentina, amb tot i ésser un film «Paramount» no resulta pas allò que se'n diu «lo mejor del programa».

Aquesta gent de la «Paramount» són uns murriots!... Ells sí que totes se les pensen! Ara que ja semblava que havíem arribat al capdamunt i que els films totalment parlats en espanyol es produïen amb un perfeccionament digne dels millors elogis, la moda d'un nou idioma ho engega tot a rodar tot descobrint-nos horitzons inèdits i inesperats dins el camp de la cinematografia. El senyor Muñoz Seca, l'as del retruécano, genial creador de la famosa frase madrilenya «¡que te frian un jazzband!», acaba d'introduir el seu argot teatral als estudis «Paramount» i a hores d'ara ja no hi ha micròfon que se li resisteixi.

«Lo mejor es reir» és el primer film parlat en Muñoz Seca; en fa la protagonista Imperio Argentina i el paper de víctimes corre a càrrec de la distingida concurrència de l'Urquinaona. Una escena d'aquest film per a que es facin càrrec de com es produeixen els diàlegs.

Parla el suïcida:

—¡Ah, Dios mío! Cojo el revólver y... ¡nada!, quiero clavarme un cuchillo y... ¡nada!, me echo al Sena y... ¡nada! Es decir: nada.

Ai caram de senyor Muñoz Seca!

La Imperio Argentina, fotogènica parlant, està admirable, definitiva.

L'estiueig es veu que li ha sentat meravellós. També són ganes de fastiguejar una persona fer-la venir tan sobtadament de la Costa Brava per a filmar una cosa sense cap ni peus, com «Lo mejor es reir»!

Lo mejor, senyors de la «Paramount», no és precisament el reir, sinó la tranquil·litat i els bons aliments, desenganyar-se.

Un lector:—I la direcció?

No es pot equivocar. A la Plaça Urquinaona, allà on abans hi havia l'edifici de Correus. Qualsevol peatò li indicarà.

L'argument els hi quedem a deure perquè encara no hem posat en clar si ella l'estimava, d'on surtia aquell Paul, si es suïcidaren de debò o què dimoni. De totes maneres, encara que en treguéssim

Llegidor:
Ensenyi aquest número a tots els seus amics.
Però no els el deixi llegir.
Oi que vostè l'ha comprat?
Doncs els altres que facin el mateix.
Qui el vulgui llegir, que el compri.

COLISEUM

A MARRUECOS, la Marlene Dietrich i en Gary Cooper s'enamoren com dos colominets, i l'Adolf Menjou es fa un tip d'aguantar la capa.

A «Marruecos» hi ha tres personatges principals: una artista de varietats que s'anomena Amy Jolly, un legionari que es diu Jom Brown i un pintor que té per nom La Bassière. L'artista i el pintor es troben però ella no fa cas d'ell. En canvi s'enamora del legionari al qual coneix en una mena d'envelat que fan veure que és un cabaret. En Brown acostuma a no donar importància a les senyores i per això no fa cas d'una casada que agafa celos i el vol fer matar per uns moros. El legionari guanya, però el marit de la casada el castiga i se l'emporta a fer guerra al Sahara.

Mentrestant el pintor i l'artista s'han anat fent amics i després d'una col·lecció d'escenes dialogades en anglès, acaben anunciant el seu prometatge. Però... mentre estan celebrant-ho amb un dinar, tornen els que han anat a la guerra, i l'Amy Jolly deixa amb un pam de nas als convidats i fuig a buscar en Brown. El pintor l'acompanya amb el seu Rolls. Abans no es troben, en La Bassière té ocasió de fer uns quants paperets que només es poden fer a fi i efecte de què la pel·lícula acabi mitjanament bé.

Seguint la moda actual, el legionari i l'artista no es casen, sinó que ell la desprecia a ella, i ella ho fa pagar al pobre pintor que aguantava metxa amb una bona fe que enamora. La pel·lícula s'acaba amb la marxa de la companyia del legionari desert enllà, i l'artista es descalça i segueix el batalló, perquè figura que no pot viure sense el seu estimat Brown.

En Gary Cooper està senzillament formidable. La Marlene Dietrich treballa molt bé i imita gairebé a la perfecció a la Greta Garbo. I en Menjou, pobre Menjou! Com t'has de veure a les teves

velleses! Pensa que si fas tres o quatre papers més com el que representes a «Marruecos», acabaràs de perdre el poc ascendent que et queda damunt les senyores.

L'Adolf Menjou, senyors, aguanta cada «miquel» que faria sufocar un carrabiner. Cada vegada que encaixava un nou desaire, ens venien ganes d'aixecar-nos de la butaca i anar-li a tocar el front per veure si li sortia alguna punxa. Res, que si acabada la pel·lícula l'engeguen a una plaça de toros, es queda sol. Ni en Belmonte, ni l'Ortega, ni en Sánchez Mejías, no s'haurien vist en cor de capejar-lo. Els Miuras i els Palhas al costat

d'en La Bassière no haurien passat d'ésser uns insignificants vedellots.

«Marruecos», de direcció, de realització, d'interpretació i de sonoritat està molt bé. Ara que l'argument... Aquest paperet d'en Menjou aquí no ens l'empassem ni dissolt en un vas d'aigua amb sucre.

En el mateix programa serveixen una pel·lícula de ninots que comença molt bé, però que no saben com acabar-la. Hi surt un toro que balla unes sevillanas que ni la Conxita Montenegro ho fa tan bé.

A més fan una revista no apta para republicanos. Hi surten la ex-reina i una ex-infanta presenciant unes carreres d'outboards. El dia de l'estrena, quan aparegué la ex-reina vam tenir un sobressalt. Per un moment ens vam pensar que els darrers puntals de la monarquia i les panteres de la reacció es manifestarien i es produiria una tragèdia. Afortunadament no va passar res, i aquell nen disfressat de marrueco, que l'empresa va posar al peu de la porta del cinema perquè l'ambient estigués més en caràcter, no va haver d'intervenir per posar ordre.

Si

Adolf Menjou

l'àrbitre de l'elegància
cinematogràfica, vis-
qués a Barcelona, es
vestiria a la casa

PORTET i ORDEIX

del
CARRER DE SALMERON, 134 i 136
Telèfon 72677

EL MILLÓN

Es una selecció «FILMOFONO»
distribuïda per Febrer i Blay.

L'humorista FRANCESC TRABAL, autor d'aquest llibre, és de Sabadell. I a Sabadell no hi ha ningú que no recomani amb entusiasme el «QUO VADIS, SANCHEZ?» il·lustrat per EN CASTANYS i editat per «la rambla».

Que nosaltres sapiquem, és la primera vegada que falla aquell adagi que diu que ningú no és profeta al seu país.

Calculin si n'ha d'ésser de bo aquest llibre.

Marlene Dietrich

Marlen Dietrich, Marlen Dietrich, per què els hi fas fer aquests papers al nostre ídol preferit? Ell sempre tan idolatrat i encenent constants passions, veure's ara despreciat! Per culpa teva es marcirà i si entre tots no el distreiem l'Adolf Menjou se'ns morirà.

I si se'ns mor de sentiment, qui serà l'ídol de les dames que farà ploure l'any vinent? Marlen Dietrich, Marlen Dietrich, per què els hi fas fer aquests papers al nostre ídol preferit? No has volgut fer-li un petó ni mossegar-li el bigotet ni caure estesa de passió. I això, nena maca, no es fa: la Greta Garbo en el teu lloc si li deixem ens el desfà. Pensa Marlen que si se'ns mor serà degut que els teus «miquels» se li han clavats al mig del cor. Marlen Dietrich, Marlen Dietrich, per què els hi claves tants «miquels» al nostre ídol preferit?

MAGNESSIE BISHOP

N. de la R. — La Redacció «au grand complet» de LA LLANTERNA SONORA vam assistir a l'estrena de «Marruecos», i vist el trist paper que hi representa l'Adolf Menjou, vam acordar que el nostre vate fes uns versets de plany. El vate ens ha enviat això, i el reste de la Redacció té l'honor de fer constar que es fa solidària dels versos però no de l'ortografia. Ja ho sabem que Marlen no és Marlen, sinó Marlene, però el nostre vate és així, i per tal de què els versos lliguin, no repara en sacrificis ni s'està de res. Tot sigui a benefici del lector.

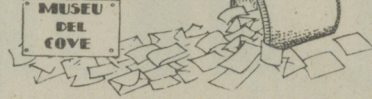
ACLARACIÓ

El senyor Comas i Solà ens prega, per mitjà d'una carta amabilíssima, fem constar ben alt (1.000 metres sobre el nivell de Saturn), que és completament fals el rumor que circula per les penyes cinematogràfiques de tot Barcelona, de què li han estat fetes excel·lents proposicions per a instal·lar-se a Hollywood en qualitat de descobridor d'estrelles.

També és inexacta la notícia de què la última estrella que ha descobert a l'«Observatori Fabra», després de sopar, pensa batejar-la amb el nom de Greta Garbo.

Queda complagut el nostre genial i admirat amic.

escrivint la gent s'entén

Futur col·laborador. — Pot començar a enviar quan vulgui. Les pàgines d'aquesta Revista i el Museu estan a la seva disposició. Quants més bunyols millor. Li direm bètzol, i vostè no s'adonà. Si escriu poesies, millor, perquè amb els poetes hi tenim una verdadera debilitat. Hi haurà flors naturals, artificials i floretes. Si és aficionat a dibuixar per nosaltres no estigui. Som soferts i ens fem càrrec de moltes coses. La qüestió és que enyï quelcom per poder omplir aquesta secció.

Espereu que complirà com un perfecte futur col·laborador.

N. de les panteres de la Redacció. — Els originals no es paguen, perquè hi ha coses que no tenen preu i oferir-ne diners constitueix una ofensa. La única cosa que admetem originals amb diners a sobre. Tenen temps per pensar-s'hi i quan s'hi hagin pensat ja ens diran alguna cosa.

Una brometa que ha costat 500.000 francs

Per fi sabem per Maurice Privat la «causa que motivà l'assumpte Mac Donald». Per agost de l'any passat un magnífic automòbil va estabellar-se contra un arbre prop de Brujes (Bèlgica). Els dos ocupants, un home i una dona varen ingressar a l'hospital per les cures d'urgència. L'home, que era un personatge important, després de la primera cura, va ésser traslladat en un tren especial. A l'endemà la dona va desaparèixer. Mentre passaven els dies la gent comentava el succés, la identitat de l'home i el misteri. De tot plegat va deduir-se'n que ell era el príncep Umberto d'Itàlia. Aleshores la gent s'interessà més per ella, què seria? Primer va dir-se que era una actriu, per gradació va transformar-se en actriu cinematogràfica, després ja era del cinema americà, després ja era una cantant americana, estel de cinema, i per fi va dir-se Jeanette MacDonald.

A en Maurice Privat la seva intuïció i deducció novellístiques, li han costat 500.000 francs, que li ha fet pagar un jutge, que, pel que es veu, és molt poc aficionat a la «réclame» a l'americana.

MAURICE CHEVALIER

que amb motiu d'haver firmat un contracte per filmar una nova opereta amb la Jeanette Macdonald, ha posat en moviment tots el decoradors del Coliseum, i que és dóna per descomptat que aquesta vegada s'apuntaran un altre èxit sense precedents.

COLISEUM

Avui

"Marruecos"

un film de
JOSEPH VON STERNBERG
per
MARLENE DIETRICH
GARY COOPER
ADOLF MENJOU

És un film PARAMOUNT

Així haurien d'éssertots els censors!

Dijous de la setmana passada, al «Centre Moral de Riudevilles de Baix» es registrà, amb motiu de la projecció del film «Amor que todo lo vence», un enrenou que, de no haver-se produït en un centre moral, no tindriem el més petit escrúpul en qualificar de mil diables. Resulta que com que la protagonista del film en qüestió anava sense mànecues, tots els troços de cinta en què apareixia a escena, foren previament retallats pel «Comité» censorador del Centre». Però no és pas això el més pintoresc i xiroiesc del cas. Com que els «riudevillencs» —víctimes d'unes estisores sense entranyes— no vegeren en tot el film cap xicoteta que justificàs la presència del galan, tothom fixà la seva atenció en una modesta «star» encarregada de fer el «rol» de cambrera, que, com és lògic suposar, si es salvà de la crema fou degut al fet d'anar amb mànega llarga i escot de col·legiala.

Ara bé, com que el rètol que precedia el «the end» projectà la llum de la veritat sobre els inconfessables mecanismes del «Comité», la bronca va superar, i de molt, els límits de sincronització que s'esdevenen en casos semblants i els moços de l'esquadra es vegeren obligats a intervenir amb contundència.

Val a dir que el rètol en qüestió s'ho valia. Resava així:

«Señorito, la cena está servida.»

D'aquesta feta a l'austeríssima pantalla del «Centre Moral de Riudevilles» només hi passen documental, i d'aquí uns quants anys els riudevillencs tindran una cultura que ja ho sentirem a dir.

—Veniu al cinema. Tinc entès que fan una pel·lícula documental dels costums dels negres, molt curiosa, i que diu que hi aprendrem tantes coses...

Moviment de divorcis a Hollywood

Suposant que entre els nostres nombrosos llegidors i llegidores n'hi hauria més d'un picat de la curiositat en matèria de divorcis cinematogràfics, hem fet els passos convenients i comprat els segells que la missió exigia, i avui podem oferir la següent estadística que, dit sigui entre vostès i nosaltres, representa un veritable tour de force. Si són servits:

Mary Pickford: Divorciada de Mr. Owen Moore, actor de cinema. Actualment és l'esposa de Douglas Fairbanks.

Gloria Swanson: Divorciada dues vegades. Ha fet de muller a Wallace Beery i a un tal Somborn que, per descomptat, a casa seva el deuen conèixer. Actualment està casada amb el marquès de La Falaise.

Constance Talmadge: M. John Pialoglou i el capità Alastair MacKintosh foren els seus dos primers marits. El que té actualment s'espera que li donarà el passaport d'un moment a l'altre.

Adolphe Menjou: Poca cosa, només s'ha divorciat una vegada. Ara és el marit de l'estrella Catherine Carver.

ha posat a la venda aquesta setmana un disc amb el Vals i el Fox-trot de la pel·lícula

EL FAVORITO DE LA GUARDIA

Afanyin-se a comprar-lo abans no s'exhaureixi l'edició.

DISCOS ODEON PELAI, 1

"El favorito de la guardia"

La casa «Odeón» ens ha portat un disc perquè poguem inaugurar aquesta secció. És un disc molt bonic i molt clar, de la pel·lícula «El favorito de la guardia», que feien al Fantasio.

A un costat hi ha un vals lent, d'aquells que s'arrosseguen d'aquella mena de manera tan emocionant i colpidora, i a l'altra banda hi ha un fox picadet i castiset, que és una troballa. La segona vegada de sentir-lo ja el sabíem cantar sense apuntador.

El nostre gust era que tots vostès el poguessin sentir i per això volíem convidar-los a passar una tarda per la Redacció i els hauríem ofert una audició. Però hem topat amb l'inconvenient de què el disc que ens han portat era la única prova que tenien, i com que es veu que l'han de menester, quan ja el començàvem a considerar com si fos nostre, l'han vingut a recollir i se'ns l'han emportat.

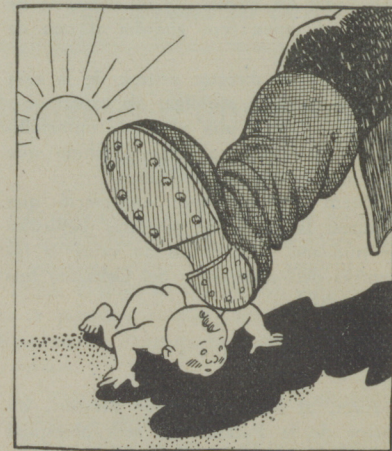
De totes maneres reproduïrem un tros del fox-trot, perquè se'n puguin fer càrrec. Fa així: «Xim, narà naré, naxim na narà, pom! Ta tarí taré, nané na narero, xim narà naré, naxim na narero, tarí taré taré tarà, pom! Cline cline Rrrrrr, cline cline Rrrrrr... Pom pom, pom pom, pooooom! Ti toriti to to tororé, pam! Ai toriti to to tororà, pa pam!...», etc.

Ens sembla que els agradarà.

El simbolisme rus

Aquests films russos, destinats a l'exportació de comunisme a la menuda que sembla que us aconsellin «probadlo y os convenceréis», comencen a fer-se pesats degut al seu simbolisme i a que la majoria de les escenes és precis desxifrar-les amb «clave». En un film rus tot és intencionat i no hi ha un detall que no enclogui un símbol.

En la primera part d'un film rus, els elements que hi intervenen es resumeixen

xen en dos: una apisonadora que representa el capital, i una massa flonja, dúctil i soferta que és el proletariat i es deixa apisonar. En la segona part hi intervenen els mateixos elements, amb la única variant que la massa flonja i dúctil, de tant apisonar-la, es converteix en una matèria dura que acaba destronant l'apisonadora.

Els intel·lectuals comencen a estar-ne tips, i quan en parlen ja no gosen cantar més virtuts que les del «decoupage», els primers plans, la fotografia perfecta i la força d'expressió dels actors. La filosofia de guardarroba, el simbolisme una mica tronat, les «moralajes» i les conseqüències redemptores hem acordat que eren un rave.

Els ho advertim perquè, quan trobin un film rus que sigui lluna, s'esbravin amb tota franquesa i no dissimulin, ja que, a partir d'aquesta temporada, es pot criticar un film rus i ésser considerat com una persona il·lustrada.

Quan pensem que la temporada passada, per no perdre el prestigi, ens vèiem obligats a assistir a totes les representacions de films russos i havíem de fer acte de presència a totes les llunes clandestines, perquè no ens titllessin de panteres reaccionàries, i avui ja podem picar de peus i rondinar!

Arribarà un dia que serà permès fer-hi xistos en veu alta, i aquell dia farem la pau dels sofriments atrassats.

El primer concurs de "LA LLANTERNA SONORA"

S'estan confeccionant les bases del primer concurs de LA LLANTERNA SONORA, i de seguida que tinguem completa la llista de premis, farem una crida a tots els poetes del país perquè volem que hi prenguin part tots.

Es tractarà d'un concurs poètic, o per dir-ho amb paraules més adequades, d'uns jocs florals.

Seràn uns jocs florals fanàstics més famosos que els de Canprosa.

La setmana que ve ja ho sentiran a dir.

FANTASIO

AVUI

L'espectacle més còmic de l'any

De bote en bote

divertida paròdia de "El Presidio"

per **STAN LAUREL** i **OLIVER HARDY**

Cada escena una rialla! Tota la pel·lícula una gresca general

AVUI al

FÈMINA

La deliciosa revista en tecnicolor de
FLORENZ ZIEGFELD
i **SAMUEL GOLDWYN**

"Whoopee"

Creació del formidable excèntric
EDDIE CANTOR
amb
PAUL GREGORY, ELEONOR HUNT,
Ethel Shutta i les "girls" més boniques del món

Un film de
"ELS ARTISTES ASSOCIATS"

Kursaal i Capitol

ANN HARDING
CLIVE BROOK
CONRAD NAGEL
en

Vidas truncadas

Producció **FOX** parlada
en espanyol per dobles

Al Coliseum tenen un gust artístic que enamora. Amb motiu de la projecció de «Marruecos», han guarnit l'entrada amb tapisos perses i esmirnians falsificats, i amb pintures murals de caràcter aràbic. I per tal que el públic acabi de fer-se la impressió que es troba en ple Marroc, han llogat un xicotet, l'han disfressat de turc i el tenen fent guàrdia al peu de la porta.

Diu que el director artístic de la casa tenia el projecte d'obligar als espectadors a vestir-se amb una xilaba, i entortolligar-se un llençol al cap. Llàstima que se'n desdís, no es sembla?

Estem esperant amb expectació que s'imposi la moda de projectar pel·lícules de nudisme. Serà curiós de veure la inventiva dels decoradors del Coliseum fins on arribarà.

Avui, al Ritz, el senyor Messeri, director de la Paramount, serà obsequiat amb un dinar, per celebrar que el Govern de Portugal li ha concedit una condecoració per haver editat una pel·lícula totalment parlada en portuguès.

Probablement hi enviarem una carta adherin-nos a l'acte, que és un dels millors sistemes de quedar bé i escapar-se'n baratet.

A propòsit del dinar d'avui en honor del senyor Messeri, un crític que passa per ésser un model d'erudició deia fa uns dies que seria un dinar a l'americana.

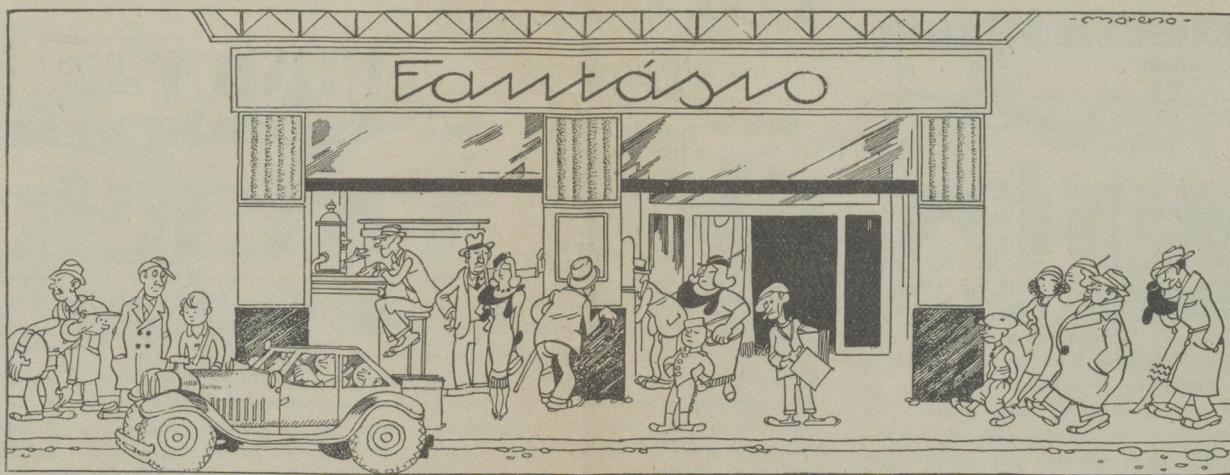
—Eh? Com ha anat això?—li va dir un company.

—Vull dir que no s'hi ha d'anar amb smocking.

No diem el nom de l'erudit crític perquè el director del diari no prengui mides enèrgiques.

En Gallart, de la Cinea, es passa tot el dia amunt i avall del seu despatx en mànegues de camisa.

Tenim entès que les mecanògrafes de la casa, que troben que això no està gaire com cal, pensen iniciar una subscripció per comprar-li un batió o un guardapols.

Si un dia tots els cinemes barcelonins decidien implantar la norma de publicitat assajada pel desaparegut cinema «Rialto» (avui «Rosselló»), la qual consistia en guarnir el nom del local amb la salsa d'una frase que fes de bon escoltar (recordin aquella cèlebre i gratuïta recomanació: *el cine de usted, señorita*), és evident que el mot de «Fantasio» es veurien obligats a subtitular-lo així: *el cine de usted, señor conde*.

El «Fantasio» és tot un cinema de senyors, o potser millor de grans senyors. Hi ha contribuït enormement el fet de trobar-se en ple Passeig de Gràcia i la originalitat d'ésser un cinema tan modern que fins depèn, purament i exclusiva, del bar americà que hi ha a frec d'entrada, misteri aquest que ja remarcarem unes quantes ratlles més avall.

Les seves segones sessions de diumenge apleguen un públic tan selecte com el que assisteix al Ritz les nits de «Confrentia Club», si bé amb no tan bones disposicions a fer-hi petar la bacineta aristocràtica (sense sincronitzar).

Quan arribi el moment—que arribarà—en què s'organitzin concerts de música «da camera» cinematogràfics, ja poden estar segurs que es passaran a la pantalla del «Fantasio».

I anem a allò del bar. De cinemes que tinguin un bar tothom n'ha vist una infinitat. Ara bé: de bars que tinguin un cinema només n'hi ha un en tot Barcelona: el «Fantasio». El bar americà del «Fantasio», en comptes de tenir una pianola, una radiola o unes cartes de *pocher* per amenitzar les estones vagaroses de la seva clientela, té, senzillament, un cinema.

A la taquillera, però, aquesta moder-

níssima organització comercial del bar i el cinema la té literalment sublevada. No passa dia que no tingui d'escoltar aquella dotzeneta de vegades:

—Apa, nena, posi'm una «valenciana»!

El cinema «Fantasio», durant aquest estiu, va prendre part en el xiroi campionat estiuenc d'el local más fresco y ventilado de Barcelona, aconseguint una classificació honorabilíssima.

De totes maneres, i fent honor a la veritat, ja ens permetran que escampem a tots quatre vents, senyors del «Fantasio», que amb tot allò d'aquell espectador que en ple mes d'agost estornu-

—Ara vostè es posa endarrere i ja pot començar a rodar.

dava a cada sessió i aguantava tot el programa amb una bufandeta enroscada al coll, hi havia *chantage* amagat.

Dialeg entre dues senyorettes «bien», aprofitant els cinc minuts de descans durant la sessió dominical de les sis:

—I pensa casar-se?
—Encara no estan promesos.
—Ha perdut dotze quilos.
—Tenia un èxit horrorós a Tiana.
—Es moníssima.
—I no s'arregla gens?
—Ni es pinta els llavis.
—Massa prima!!!
—57.

Arriba el moment de fondre's l'illuminat invisible que en Carles Buhigas té tanta feina a declarar que no és seu. A la pantalla, clarors verdes, morades, blau cel, carmí... Unes cortines de vellut que es retiren per deixar pas a unes altres cortines de color blanc que ara no vagin a suposar vostès que es retiren així com així. I altra vegada la fricció de colors: verd, morat, blau cel...

El local és perfumat amb essència d'eucaliptus, gardènies a mig marcir i tres gotetes i mitja de «Diamant Noir».

Els acomodadors van verds, de color de cortina de pantalla, vaja. Accepten cigars de l'Havana i propines crescudes sense emocionar-se.

La màquina és clara i l'aparell sonor treu partit dels «metrotones» més ensopts.

De moment, i vist el moviment de retracció que ha impossibilitat al «Liceu» d'inaugurar la temporada, al «Fantasio» hi deixen entrar sense *smocking*.

MADAME ASPIRINE

El públic comença a impacientar-se davant de segons quins films de dibuixos animats.

Nosaltres, defensors acèrrims dels ninots sonors, no tenim més remei que reconèixer que en certs casos el públic té raó.

Tantes bestioles que sempre canten i ballen el mateix, comencen a fer-se pesades.

El públic està cansat de bestioles! Preguem als directors que no es donguin per alludits.

Ja que parlem dels films de ninots sonors, no estarà de més que protestem enèrgicament d'aquella cabra que quan riu sembla un hipopòtam i quan plora es confon amb un porc espí.

Pel que pugui ésser, nosaltres no hi portarem els nostres nets a estudiar Història Natural.

La cosa està que bufa. El cinema parlat està travessant uns moments difícils que únicament la Berta Singerman podria sollucionar.

Sí, senyors! Com? Ensorrant-lo definitivament!

Els escarbats que fan de protagonistes en les documentals de la casa «Ufa», de Berlín, han sol·licitat setmana anglesa i augment de sou, allegant que ja estan tips de maquillar-se, aguantar la cremor dels focus i altres molèsties pròpies de la vida d'estudi per quatre cèntims i un parell de mosquits de rec, i amenacen amb declarar-se en vaga.

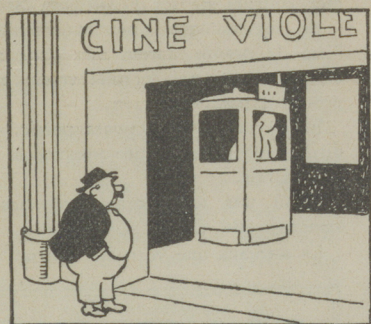
«Ufa» ha pregat als nombrosos escarbats, volguessin concedir-li un terme de cinc dies per tal de prendre un acord definitiu sobre un afer de tanta transcendència.

Parlant de Marlene Dietrich, la casa «Paramount», per mitjà de les fulles que facilita a la Premsa, escriu el que segueix:

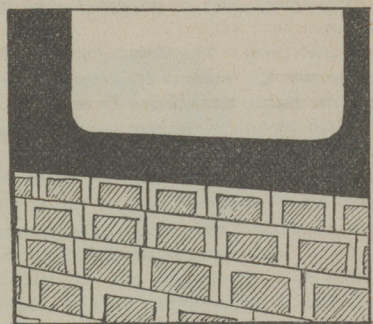
Marlene Dietrich gusta porque es extraña, exótica, rara, porque lleva en sí un mundo de deseos y de lasitudes; porque no cree en la dicha ni en el amor y nos hace soñar con amores imposibles.

D'això al nostre país en diem estar carregat de romansos, senzillament.

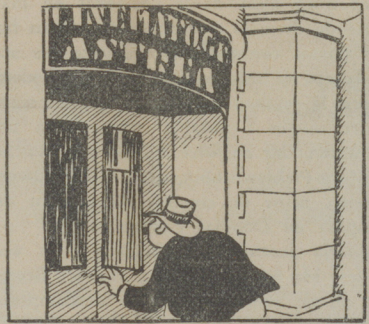
Història d'un empresari que amb un «Orpheo-Sincrònic» ha arribat a milionari.

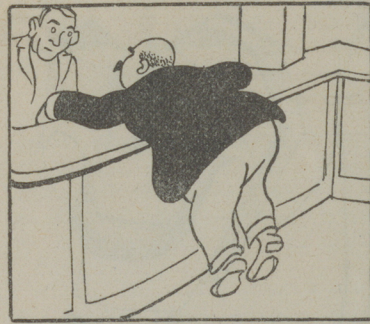
Don Joan és l'empresari d'un cinema estafolari.

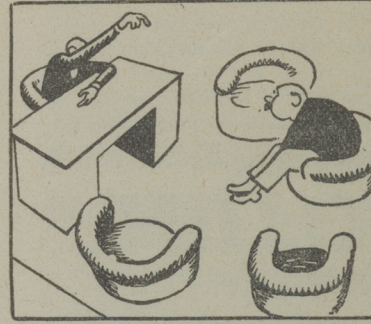
En tota una temporada no han despatxat ni una entrada.

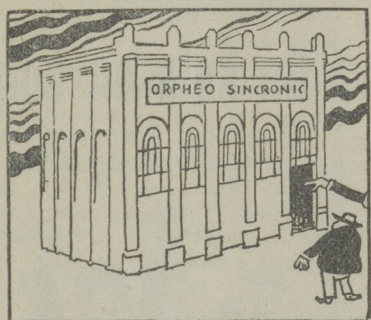
Pel cap li balla una idea i un dia se'n va a l'«Astrea».

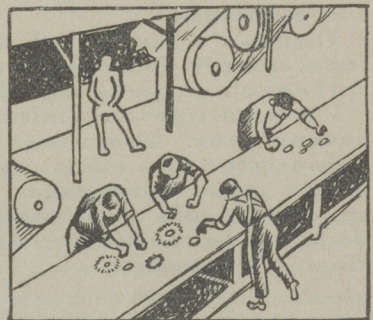
Explica a un bon dependent les causes del seu turment.

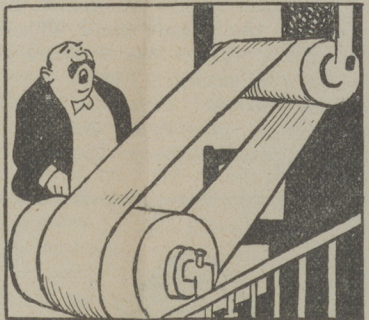
Li aconsella el director un bon aparell sonor.

Per tal de fer-se'n cabal va a la fàbrica ideal.

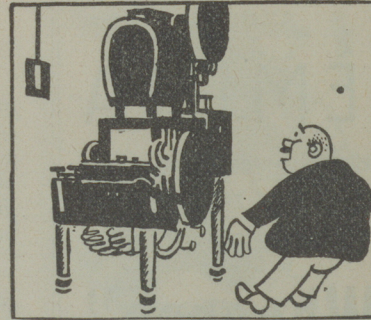
I veu com just i de pressa s'ho fan tot, peça per peça.

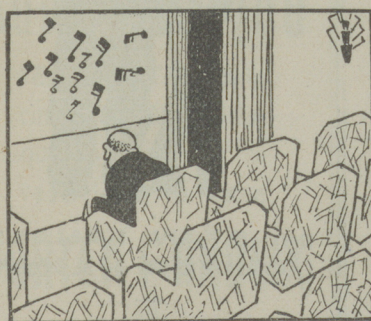
Es veuen arrencarades màquines perfeccionades.

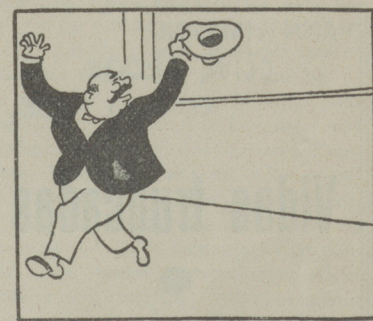
I allà com en un crisol es fan fins l'últim cargol.

Queda en estat pre-agònic, quan veu l'«Orpheo-Sincrònic».

I bót en el seu silló en sentir-ne una audició.

En resta tan encisat que un aparell ha comprat.

I sense més dilació comencen la instal·lació.

El resultat totseguit, són aquests plens dia i nit.

I així ha estat com l'empresari ha arribat a milionari.